

avant...!

figueres 18 maig 1932 - n.º 17

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

entorn de l'estatut

A hores d'ara ja tenim encarrilat per a la seva discussió, l'Estatut de Catalunya, el qual ha d'ésser defensat serenament, però amb energia i ardisa, pels nostres parlamentaris, veritables representants del poble català en aquestes hores decisives per a la nostra història i, també, pels que no essent catalans tenen i es fan, com a cosa pròpia, un deure de cercar la solució que determini el reconeixement de les llibertats de Catalunya.

Tan bon punt ha volgut exposar-se clarament l'aspiració dels nostres anhels de justícia alliberadora, ja han sortit a remenar la cua i ensenyar les ungles i les dents els enemics declarats de Catalunya, gent reaccionària i monàrquica, disfressada de republicanisme, que amb llurs campanyes anticalanes persegueixen també l'enderrocament de la República, règim per ells odiat i és per això, precisament, que s'esforcen en promoure aldarulls i conflictes per tal de perjudicar Catalunya i la República.

Temps endarrera començaren la seva vil campanya propugnant perquè els comerciants i industrials de terres d'Ibèria no comprassin a Catalunya i els feien creure, baixament, que el nostre Estatut anava contra els seus interessos materials, i que a l'ensem era un greuge per a ells. Avui recorren a un altre sistema no menys abominable que aquell i és el d'afiar, criminalment, contra els catalans, les masses estudiantils portant-los a manifestacions provocadores, esperançants que amb el vessament de sang dels d'una banda o de l'altra es crearà un ambient protestari i sentimental que haurà d'acabar imminentment amb la caiguda de l'actual Govern.

Els estudiants castellans, aragonesos, lleonesos, andalusos ja s'han manifestat sense cap base fonamental contra l'Estatut, ha esdevingut el que no hauria hagut d'esdevenir, que la força pública ha fet oposició a llurs extralimitacions i, malauradament, ha hagut de vessar-se sang endebades.

Això, malgrat tot, no ens ha de fer anar enrera. Ens cal mantenir-nos en aquest estat de serenitat que ens dona més vàlua i noblesa que la més impetuosa de les violències. Seguirem fent el nostre camí oposant a aquestes provocacions indignes la força indestructible de la nostra raó, contrària en absolut a la raó absurda i incivil de la seva força.

L'Estatut de Catalunya que fou votat i aprovat pel nostre poble i que, de dret, també ha estat aprovat i reconegut en la Constitució de la República Espanyola, ja que les Corts obriren pas a totes les realitats econòmiques que el dia d'avui o de demà vulguin plantejar i assolir els pobles d'Ibèria, ha d'ésser reconegut de fet per les Corts Constituents. Els homes liberals de la República no poden fer obstrucció a les legítimes aspiracions de Catalunya perquè també farien un tort al veritable sentir de la República i palesarien, a més, que tant aquest nou règim, que ha d'ésser francament democràtic i liberal, com l'ignominiós règim monàrquic que parírem, ens haurien tractat d'identica manera. Fóra lamentable que Catalunya no trobés a la resta d'Ibèria, aquella comprensió, aquella cordialitat que ha d'acostar els pobles, deslliurant-los d'orgulls i odis, per tal d'abraçar-se plenament en una onada d'humanisme.

La llibertat de Catalunya, com la de tots els pobles del món, és un dret que no admet discussió de cap mena, puix que radica en l'essència mateixa del seu viure. Avui reivindiquem la nostra personalitat col·lectiva, la personalitat de família humana amb tots els trets característics de què està integrada.

La voluntat d'auto-determinació de Catalunya propugna pel reconeixement total de les aspiracions de tot un poble - d'un poble befat, escarnit i ultratjat de l'onze de setembre de 1714 ençà - condensades avui en l'Estatut.

ROC CLAR.

full quinzenal estudiants

On eren els valents estudiants?

Aquells braus minyons que tant feren per acabar amb l'ignominiós regnat borbònic.

Ja començàvem a enyorar-los, però a la fi han tornat fer-se sentir, i val a dir-ho, els hem trobat tan desafinats, que en lloc d'aplaudir-los, els hem xiulat.

Per fer aquesta lamentable exhibició d'energumen, amb els vells monàrquics n'hi ha prou. Que un savi o dos savis cridin: ¡Mori l'Estatut! ens fa riure, però que un centenar d'estudiants s'esgargamellin injuriant-nos, ens fa fastic i vergonya.

¿Que és un petit nucli que promou aldarulls?

També ho era el que lluitava contra la monarquia.

Un company nostre que estudia, ahir enèrgic i rebel, i actualment infectat de republicanisme conservador, deia que amb la implantació del present règim, els catalans assoliríem harmoniosament les llibertats.

Tenim la certesa que avui el minyó en qüestió, s'adonarà que amb el fracassat tòpic de la concòrdia, Catalunya continuarà amarrada amb més o menys fermesa al centralisme espanyol.

Per resoldre el nostre problema, cal primerament assolir una República quelcom més avançada, que l'actuació liberal dels seus homes vagi d'acord amb el despertar sublim del nostre poble.

Hem de tenir l'esperança d'un demà alliberador. Quan en el firmament blau de Catalunya apareixi l'estel blanc de les cinc puntes, els batalls de les campanes tocaran a glòria i els clarins, cara al firmament, assenyalaran el dia de la nostra reivindicació.

I pels camins de Catalunya marxarà una bel·licosa riuada de ciutadans, col·tell a la mà i pit descobert, i de les Universitats n'eixiran homes conscients i els savis que vulguin ombrejar el nostre triomf seran obligats a fer de savi, però se'ls privarà de fer política.

I allavors, quan tinguem els braços lliures, els allargarem als germans d'Ibèria, i pactarem de tu a tu, únic mitjà que pot portar-nos a fer una obra conjunta que podrà enorgullir-nos davant del món.

MARIUS SUIRAM.